

Halloween

Antonie

**José was acht jaar
oud, en deze
Halloween voelde
heel speciaal. Voor
het eerst hadden
zijn ouders gezegd
dat hij helemaal
alleen langs de
deuren mocht gaan
voor snoep of koek.**

**Hij kleedde zich
zorgvuldig in zijn
favoriete kostuum.**

**De avond was kil
en de wind droeg
gefluister van
ritselende
bladeren. José
haalde diep
adem, zette zijn
schouders recht
en liep naar het
eerste huis, waar
hij aanbelde.**

Een vriendelijke
buurvrouw liet
chocolaatjes in
zijn tas vallen, en
José grijnsde,
voelend hoe zijn
hart sneller ging
kloppen. Hij was
zijn avontuur
begonnen en zijn
tas kreeg zijn
eerste snoepjes!

**Terwijl hij door
de straat liep,
passeerde hij
andere kinderen
die lachten en
renden in
kostuums. José
voelde zich trots;
hij was dapper
genoeg om dit
alleen te doen.**

**Bij het volgende
huis rammelde
een
skeletdecoratie in
de wind. José
huiverde,
omklemde zijn
pompoenlantaarn
en fluisterde: “Het
is maar alsof.”**

**Verderop in de
straat kwam José
bij een groot,
donker huis. Het
licht op de
veranda flikkerde
en schaduwen
strekten zich uit
over de tuin. Zijn
hart bonkte luid
in zijn borst.**

**José herinnerde
zichzelf eraan: hij
was nu acht en
vanavond was het
zijn avond om
dapper te zijn. Hij
liep de trap op,
klopte op de deur
en wachtte.**

**Plotseling
zwaaidie open!**

**Er sprong een
man in een
weerwolfmasker
tevoorschijn!
José hapte naar
adem, maar
lachte toen de
man het masker
optilde en hem
een handvol
snoep gaf.**

Huis na huis vulde
Josés tas zich. Elke
keer dat hij een
beetje bang was,
zei hij tegen
zichzelf: “Het is
gewoon
Halloweenmagie,”
en elke keer werd
hij een beetje
dapperder.

**Tegen de tijd dat
José het einde van
de straat bereikte,
was zijn tas zo
zwaar dat hij hem
met beide handen
moest
vasthouden. Zijn
lantaarn flikkerde
warm en leidde
hem naar huis.**

**Toen José de deur
van zijn huis
opendeed, stonden
zijn ouders met een
grote glimlach te
wachten. Hij liet hen
trots zijn tas zien,
boordevol
lekkernijen, wetend
dat hij spookachtige
schaduwen had
getrotseerd en veilig
en gelukkig thuis
was gekomen.**

**José besefte dat
dapper zijn niet
betekende dat je
niet bang was—
het betekende
dat je doorging,
zelfs als je dat
wel was. Dit was
de beste
Halloween ooit.**